

Εἶναι μία χεὶρ ἀόρατος, ἢ ὁποῖα κυβερνᾷ καὶ διοικεῖ τὰ πάντα, καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι πάρεξ ὄργανα καὶ σκεύη, ἄλλα τιμῆς, καὶ ἄλλα ἀτιμίας, καθὼς ἕκαστος ἐνεργεῖ, ἄλλος διὰ τὸ κοινόν, καὶ ἄλλος διὰ τὸ ἴδιόν του συμφέρον.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΡΟΘΣΚΙΛΔΑΙ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΡΟΘΣΚΙΛΔΩΝ, οἵτινες ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ἔτη ἐχρημάτισαν οἱ τραπεζῖται καὶ δανεισταὶ ποτὲ μὲν εἰς μίαν ποτὲ δὲ εἰς ἄλλην Εὐρωπαϊκὴν κυβερνήσιν, θεωροῦνται μὲ θαυμασμὸν ὑπὸ τοῦ πολιτισμένου κόσμου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, ἣτις παρηκολούθησε σχεδὸν ὅλας αὐτῶν τὰς ἐπιχειρήσεις. Τὸ ἐφεξῆς σχεδιάσμα τῆς ἀρχῆς ἔξ προόδου των ἐρανεζόμεθα ἐκ τινος συγγράμματός νεωστὶ δημοσιευθέντος, πεπεισμένοι ὅτι θέλει εὐχαριστήσιν ὅλους, ἐκείνους δὲ μάλιστα ὅσοι ἀγαποῦν νὰ βλέπωσιν εὐδοκίμοῦσαν τὴν ἀρετὴν.

Καταρχὰς τῶν πολέμων τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ πατὴρ αὐτῶν, Μωϋσῆς Ροθσκίλδης, ἦτο μικρὸς τραπεζῖτης ἢ δανειστῆς, κατοικῶν εἰς ἀφανὲς τι μέρος τοῦ Φραγκοφόρτου, ἀλλ' ἐγνωρίζετο ὡς ἄνθρωπος τιμιωτάτου χαρακτῆρος. Εἶχε δὲ τρεῖς υἱούς, ἐκ τῶν ὁποίων τὸν μεγαλύτερον Νάθαν ἔστειλεν εἰς Ἀγγλίαν, τὸν δεύτερον Σολομῶντα εἰς Παρισίους, ἔξ τὸν τρίτον ἐκράτησε μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὅτε διεπέρασαν τὸν Ῥήνον τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα, οἱ πλεῖστοι τῶν ἡγεμόνων τῆς Γερμανίας ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὰς περιοχὰς των, ἔξ, μετὰξὺ τῶν λοιπῶν, ὁ κυρίαρχος τῆς Ἀσίας Κασσέλας, ὅστις ἐπῆρεν εἰς Φραγκοφόρτον τὰ ἀδαμαντικά καὶ ἀργυρία του, μὲ σκοπὸν νὰ παρακαταθέσῃ αὐτὰ, εἰ δυνατόν, ὅπου ἤθελεν εἶσθαι πλειοτέρα ἐλπίς νὰ μὴ πέσωσιν εἰς Γαλλικὰς χεῖρας. Ὁ εὐυπόλητος χαρακτῆρ τοῦ ταπεινοῦ Ἰουδαίου, Μωϋσέως Ροθσκίλδου, παρεκίνησε τὸν πρίγκιπα νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν, διὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν θησαυρὸν, ἀξίζοντα ἑκατομμύρια ταλλάρων. Ὁ Ροθσκίλδης ἀπέβαλε διαμῆας βάρος τόσον ἐπικίνδυνον, καθότι ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἐπλησίαζεν ἤδη κατὰ τῆς πόλεως. Τελευταῖον ὁμως ὁ πρίγκιψ, ὅστις κἀν ὁμολογίαν δὲν ἤθελε νὰ ἐπάρῃ, κατέπεισεν ἢ μάλλον ἐβίασε τὸν Μωϋσῆν νὰ ἀναδεχθῇ τὴν φύλαξιν τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν πολυτίμων λίθων τὰ Γαλλικὰ δὲ στρατεύματα ἔμβαιναν πραγματικῶς εἰς τὴν πόλιν τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπέτυχεν ὁ Ροθσκίλδης νὰ χάσῃ τοῦ πρίγκιπος τὸν θησαυρὸν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κηπαρίου του.

Τὴν ἰδικὴν τῆς περιουσίαν, ἣτις ἤξιζεν ὡς τεσ-

σάρακοντα χιλιάδας ταλλάρων, δὲν τὴν ἐκρυψε ποσῶς, κάλλιστα γνωρίζων, ὅτι, ἂν ἐπραττεν οὕτω, ἤθελε γένειν ἔρευνα ἢ πλεόν ἀκριβῆς, καὶ ὅτι ὄχι μόνον ὁ ἰδικὸς του, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ πρίγκιπος θησαυρὸς, ἤθελεν ἀνακαλυφθῆναι καὶ ἀρπαχθῆναι. Τῶντοι οἱ δημοκρατικοὶ, οἵτινες, ὡς ἄλλοι Φιλιπταῖοι, ἐπάτησαν τὸν οἶκον τοῦ Ροθσκίλδου, δὲν τοῦ ἀφῆκαν, ἀπὸ τὰ ἰδικὰ του, οὐδ' ἐνὸς ταλλάρου ἀργύριον ἢ πρᾶγμα. Καθὼς οἱ λοιποὶ ὅλοι Ἰουδαῖοι, ὁ καλὸς Μωϋσῆς ἀφῆθη ἀμπτωχός· ἀλλὰ τοῦ πρίγκιπος ὁ θησαυρὸς ἔμεινεν ἀνεγγίχτος· καὶ μετὰ καιρὸν, ἀφοῦ ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Φραγκοφόρτον, ἤρχισε πάλιν ὁ Ροθσκίλδης μακρὰς τινὰς ὑποθέσεις ὡς τραπεζῖτης, αὐξάνων προσεκτικῶς τὸ ἔργον του διὰ τῶν χρημάτων τοῦ πρίγκιπος μέχρι τοῦ 1802, ὁπότεν ἐπέρασεν οὗτος ἀπὸ τὸ Φραγκοφόρτον, ὑπάγων εἰς τὴν Κασσέλαν. Εἶχεν ἀκούσειν καὶ ἀναγνώσειν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι οἱ Γάλλοι εἶχαν καταγυμνώσειν τὸν Ροθσκίλδην, καὶ λοιπὸν ἐστοχάζετο καὶ τὰ ἴδια του χρήματα ὡς ἐξάπαντος χαμένα. Ὑπῆγε, μ' ὄλον τοῦτο, πρὸς τὸν ἐπιμον Ἰουδαῖον, καὶ, χωρὶς κάμμιαν ἐλπίδα, ἠρώτησεν ἂν οἱ λησται τὰ ἐπῆραν ὅλα· Ὁὐδὲ λεπτόν, ἀπεκρίθη ὁ Μωϋσῆς· τὰ ἀδαμαντικά σας μένου ἀνεγγίχτα εἰς τὸ δυνατόν κιβώτιον, ὅπου τὰ ἐφύλαξα· ἔχω δὲ νὰ πληρώσω καὶ ὄλον τὸ ἀργύριον εἰς τὴν ὑψηλότητά σας μὲ τόκον πρὸς πέντε τὰ ἑκατὸν ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθητε τὸν Ἰουδαῖον, Μωϋσῆν Ροθσκίλδην. Ἐδιηγῆθη τότε τὰ πάντα ὡς ἠκολούθησαν, καὶ διάφορα ἀνέκδοτα περὶ τῆς εὐφύιας τῶν ἀρπάγων στρατιωτῶν. Ἐπειδὴ ἔμεινα παντάπασι στερημένος ἰδικοῦ μου ἀργυρίου, ἐξηκολούθει, καὶ εἶχα τόσον πολλὰ χρήματα τῆς ὑψηλότητός σας νεκρὰ καὶ ἀνωφέλητα, καὶ ἐπειδὴ εὗρισκα νὰ τὰ τοκίζω εἰς ἀξιότιμους ἐμπόρους, ἤρχισα νὰ τὰ μεταχειρίζομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἐπέτυχα δὲ, καὶ τώρα εἶναι δικαιοτάτον νὰ ἐπάρετε ὀπίσω τὸ ἀργύριόν σας μὲ τόκον πρὸς πέντε τὰ ἑκατόν. Ὁχι, εἶπεν ὁ πρίγκιψ· οὔτε τὸν τόκον δέχομαι, τὸν ὁποῖον ἢ τιμότης σου προσφέρει, οὔτε τὸ ἀργύριόν μου σηκῶναι ἀπὸ τὰς χεῖράς σου. Ὁ τόκος δὲν ἐξισοῦται μ' ὅσα ἔχασες διὰ νὰ φυλάξῃς τὰ ἰδικὰ μου· σὲ ἀφίνω δὲ ὄλον τὸ ἀργύριον εἴκοσι χρόνους ἀκόμη, μὲ τόκον πρὸς δύο μόνον τὰ ἑκατόν.

Εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς Βιέννης, ὁ πρίγκιψ ὑπερεπαίνεσε τὸν Μωϋσῆν Ροθσκίλδην εἰς τοὺς ἐκεῖ συνηθροισμένους ἡγεμόνας καὶ ὑπεργούς, καὶ τὸν ἐσύστησε μὲ τοσαύτην προθυμίαν, ὡς ἐπεσχέθησαν νὰ προτιμῶσι τὴν οἰκογένειαν

αὐτοῦ εἰς πραγματεύσεις δανείων· καὶ τῶντι τὸ δάνειον διακοσίων ἑκατομμυρίων φράγκων, τὰ ὅποια εἶχε νὰ πληρώσῃ ἡ Γαλλία εἰς τὰς συμμάχους δυνάμεις, τὸ ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὸν ἐν Παρισίοις υἱὸν του, τὸν σήμερον Βαρόνον Σολομῶντα Ροθσχίλδην. Ἐπειδὴ δ' ἐσυμφωνήθη τὸ δάνειον αὐτὸ πρὸς 67 τὰ ἑκατὸν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπωλήθη 93, ἔμειναν 52,000,000 φράγκα διάφορον! Τόσον συμβάλλει πρὸς πλουτισμὸν ἢ τιμιότης.

ΠΕΡΙ ΕΟΡΤΩΝ.

Ποιοι, ἀδελφοί μὲν, βδελυραὶ καταχρήσεις δὲν γίνονται εἰς τὰς Κυριακάς καὶ εἰς τὰς ἄλλας εορτάς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ μερικῆς Χριστιανῆς! Ὅποιοι τοὺς παρατήρησιν πῶς εορτάζουσι ταύτας τὰς ἁγίας ἡμέρας, ἀναγκάζεται νὰ φαντασθῇ ὅτι αὐτοὶ νομίζουσιν, ὅτι αὐταὶ αἱ εορταὶ ἐπὶ τῆτι ἐνοστήθησαν, διὰ νὰ ὑβρίζεται περισσότερον ὁ Θεὸς, διὰ νὰ ζημιούται περισσότερον ἢ ψυχὴ, καὶ διὰ νὰ κολακεύεται περισσότερον τὸ σῶμα. Καὶ τῶντι πότε γίνονται παρ' αὐτῶν αἱ περισσότεραι καὶ αἱ μεγαλῆτεραι ἁμαρτίαι, αἱ ὅποιαί ἐπίσης καὶ τὸν Θεὸν κατὰ πολλὰ παροργίζουσι, καὶ τὴν ψυχὴν κολάζουσι, παρὰ ταύτας τὰς ἁγίας ἡμέρας; Εἰς ταύτας γίνονται αἱ πλέον αἰσχραὶ πράξεις, αἱ πλέον φορικταὶ καταλαλαὶ, καὶ αἱ περισσότεραι ζημίαι καὶ ὑβρεῖς πρὸς τὸν πλησίον. Εἰς ταύτας οἱ ἄνθρωποι οὗτοι περισσότερον εὐχαριστοῦν τὰ διεφθαρμένα των πάθη, τὰς φαντασίας τῆς ματαιότητος, καὶ καταγίνονται περισσότερον εἰς ὅλας τὰς ἄλλας πομπὰς τοῦ κόσμου καὶ τοῦ διαβόλου, τοσοῦτον ἀπηγορευμένα ἀπὸ τὴν ἱεράν μας θρησκείαν. Εἰς ταύτας αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι περισσότερον παραδίδονται εἰς τὴν κραιπάλην καὶ μέθην, μάλιστα οἱ πολλοὶ ἐκ τοῦ ἀτάκτου ὄχλου, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι ἄλλον τρόπον τοῦ ἀγιάζειν τὰς Κυριακάς παρὰ τοῦτον. Εἰς ταύτας ἄνδρες καὶ γυναῖκες φαίνεται ὅτι δὲν ἔχουσι ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ στολιζώσιν, ὅσον δυνατὸν καλῆτερα, τὸ σκληρόβρωτον τοῦτο σῶμα, καὶ ἐνδεδυμένοι μ' ὄλην τὴν κοσμικὴν ματαιότητα νὰ περιφέρονται πανταχοῦ, καὶ νὰ ἐπισκέπτονται μεταξὺ των, διὰ νὰ καταδαπανῶσι ματαιῶς καὶ ἀνωφελῶς, καὶ πολλάκις παρανόμως, καιρὸν τόσον πολύτιμον διὰ τὴν σωτηρίαν των, καὶ τόσον ἱερόν.

Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμνωμεν διὰ νὰ εορτάζωμεν καλῶς τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἄλλας εορτάς; Πρέπει νὰ μένωμεν κλεισμένοι εἰς τὰς οἰκίας μας ἀργοῦντες, μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας; Ὁχι, ἀδελφοί, δὲν εἶναι οὗτος οὔτε ὁ σκοπὸς μου, οὔτε ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὀλοτελής ἀργία εἶναι τὸ μεγαλῆτερον ἀφ' ὅλα τὰ

κακά, καὶ ἡ πηγὴ ὄλων τῶν ἄλλων, διότι ἀπὸ τὴν ἀργίαν πηγάζουσι οἱ κακοὶ λογισμοὶ, τὰ πονηρὰ σχέδια, καὶ ὅλη ἡ διαφθορὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μετὰ ταῦτα βυθίζεται εἰς ὅλας τὰς κακουργίας. Ὡστε, ὅταν ἡ Ἐκκλησία μᾶς προστάξῃ τὴν ἀργίαν, ἐννοεῖ τὴν ἀργίαν τῶν κοσμικῶν καὶ σωματικῶν φροντίδων, διὰ νὰ λάβωμεν μίαν ἐντελῆ ἐλευθερίαν, νὰ ἀφιερωθῶμεν εἰς τὰ πνευματικά καὶ εἰς τὰ θεῖα. Ὅταν μᾶς παραγγέλλῃ νὰ περιορισθῶμεν ὅσον δυνατὸν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐννοεῖ νὰ κάμνωμεν τοῦτο διὰ νὰ μελετῶμεν τὰς μεγάλας ἀληθείας τῆς πίστεως, τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, τὴν βραχύτητα ταύτης τῆς ζωῆς, τὸ τρομερὸν τοῦ θανάτου, τὴν φοβεράν ἀπολογία τὴν ὅποιαν θέλωμεν δώσειν μίαν ἡμέραν πρὸς τὸν Κύριον. Θελεῖ νὰ λυπώμεθα διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, νὰ ἔχωμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἀνεκλήρητον δόξαν τῶν δικαίων καὶ τὰ ἄφατα ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου, καὶ τέλος πάντων νὰ ἐνθυμώμεθα διὰ παντὸς τὰς τρομερὰς βασάνους τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἴδου ὑποθέσεις ὑψηλαὶ καὶ μεγάλα, ἄξια τῆς ἀθανάτου ψυχῆς, εἰς τὰς ὅποιας ἔχομεν χρεὸς ἀκαταπαύτως, ἀλλὰ μάλιστα ταύτας τὰς ἱεράς ἡμέρας, νὰ καταγινώμεθα ὀλοτελῶς. Ταῦτα ἀπαιτεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὰς εορτάς· καὶ ἐπειδὴ ταύτας τὰς μεγάλας ἀληθείας δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ τὰς μελετήσῃ καλῆτερα, παρὰ ὅταν ἦναι συγκεντρωμένος εἰς τὸν ἑαυτὸν του, διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ δαπανῶμεν ὅσον δυνατὸν περισσότερον καιρὸν εἰς τὸν οἶκόν μας, καταγινόμενοι εἰς ταῦτα τὰ ἔργα.—ΕΥΑΓ. ΣΑΛΠΙΓΞ.

Ο ΓΑΣΤΡΙΚΟΣ ΧΤΛΟΣ.

ΙΑΤΡΟΣ τις (Beaumont), ἀνήκων εἰς τὸ στρατεύμα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐπέτυχεν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ παρατηρήσεις τινὰς περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου στομάχου, διόλου νέας καὶ εἰς ἄκρον περιέργους. Τὸ 1822, πυροβόλον τι, συρθεὶν κατὰ τύχην, ἐπλήρωσεν ἄνθρωπον, λεγόμενον Ἀλέξιον, κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν εἰς τρόπον, ὅστε μετὰ τὴν ἴασιν τῆς πληγῆς ἀφέθη τρύπα δύο ἡμισυ δακτύλους τὴν περιφέρειαν ἢ τρύπα δὲ αὕτη ἐκτείνετο ἕως μέσα εἰς τὸν στόμαχον· ὅθεν, ὅσάκις δὲν ἦτο στερεῶς πεφραγμένος τὸ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀνοιγμα, ὅτι ἔτρωγεν ἢ ἐπινεν ὁ ἄνθρωπος ἐξέφόρε τοῦ στομάχου. Μετὰ τὴν πρόδοσιν ὁμοῦ τοῦ χρόνου, ἡ φύσις οἰκονόμησε τὸ ἐλάττωμα τοῦτο· διότι ἐσχηματίσθη βαθμηδὸν δικλῆς ἢ θύρα, ἣτις δραστηρίως κρατεῖ μέσα τὰ περιεχόμενα τοῦ στομάχου, ἀκόμη καὶ ὅταν ἦναι διόλου πλήρης· ὅστε ὁ Ἀλέξιος τρώγει ἔκτοτε, καὶ πίνει. καὶ